

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag hebben we eigenlijk drie gelijkenissen.

De eerste over de honderd schapen,
waarvan er eentje zoekraakt.

Dan de gelijkenis van een vrouw,
die één van haar tien zilveren muntstukjes kwijtraakt.

En dan tenslotte volgt het overbekende verhaal
van de verloren zoon.

Een vader die zijn jongste zoon kwijtraakt.

Deze drie gelijkenissen horen dus wezenlijk bij elkaar.

Maar alleen om praktische redenen, vanwege de lengte,
is de laatste gelijkenis van de verloren zoon
bij ons vandaag even weggelaten.

Drie gelijkenissen dus,
die ons iets willen leren over bekering.

Over gevonden worden.

Meestal zijn bekeringsverhalen hele spannende verhalen.

Op tv kun je ze wel eens zien.

Bijvoorbeeld mensen die zwaar verslaafd waren
aan drugs of alcohol

en dan op een wonderbaarlijke manier
tot bekering zijn gekomen.

Ze hebben Jezus ontmoet in hun leven.

Echte bekeringsverhalen.

Maar ik denk dat wij ons daar niet
altijd zo in zullen herkennen.

Daarom ben ik zo blij dat Jezus
nu eens drie verschillende gelijkenissen geeft.

Ik zou bijna zeggen: voor elk wat wils.

Als ik naar de laatste gelijkenis kijk,
het verhaal van de verloren zoon,
dan zie ik een jongen,
die eigenlijk niet echt zoek is geraakt,
maar die zelf ervoor kiest
om het huis van zijn vader te verlaten.
Hij vraagt aan zijn vader om de erfenis.
En dat terwijl zijn vader nog leeft!
Eigenlijk heel brutaal.
En zo kiest hij ervoor om zijn eigen geluk te zoeken
buiten zijn vader om.
En we weten hoe het afloopt.
Grote armoede.
En met hangende pootjes komt hij dan terug.

Maar de tweede gelijkenis is heel anders.
Een vrouw met tien zilveren muntjes,
die er één verliest.
Nou, dat ene muntje treft natuurlijk geen enkele blaam.
Het is een levenloos muntje.
Een muntje kan niet kiezen of wat dan ook.
En zo zou je bijna kunnen zeggen:
totaal buiten 'zijn eigen schuld'
raakt dit ene zilveren muntje zoek.

En daarom spreekt mij deze gelijkenis zo aan!
Want het laat ons zien
dat een bekeringsverhaal ook wel eens
totaal buiten ons om kan gaan.
Want nogmaals, het zilveren muntje speelt op zich
geen enkele zelfstandige rol!

Als ik kijk naar mijn eigen 'bekeringsgeschiedenis',
dan moet ik eerlijkheidshalve zeggen,
dat ik niet veel anders was
dan dat levenloze zilveren muntje.
Het is Gods grote genade geweest,
dat Hij mij gevonden heeft.

Maar daarom wel alle eer aan God.
En van mijn kant dus geen enkele verdienste.

Natuurlijk volgden daarna vele momenten
waarbij ik zelf wel weer moest kiezen.
En dan herken ik me wel weer helemaal
in het verhaal van de verloren zoon.
Eerst ga je een beetje overmoedig
je eigen weg.
Je denkt dat je daarbij niets of niemand nodig hebt.
Je bent nog jong.
Je denkt dat je het allemaal zelf wel weet en kunt.
Totdat de armoe op een of andere manier toeslaat.

En dan spreekt mij dat ene zinnetje
in de gelijkenis van de verloren zoon zo aan:
Hij kwam 'tot zichzelf'.
Dat is nog niet zozeer een soort zondebesef.
Maar meer een inzicht:
'Wie ben ik nou echt in Gods oog?'
Ben ik een mislukkeling?
Of ben ik toch ten diepste Gods kind,
Gods schepsel.
'Hij kwam tot zichzelf.'
Dat vind ik altijd nog het mooiste
wat er is.

Of om met de woorden
van de middelste gelijkenis te spreken:
Ik ontdekte dat ik toch
een zilver muntje ben!

En de eerste gelijkenis brengt deze twee uiterste
eigenlijk bij elkaar.
Een schaap!
Een schaap is natuurlijk wel meer dan een muntje.
Meer verantwoordelijkheid.

Maar ook weer niet zoveel als
de verantwoordelijkheid van de verloren zoon.
Het schaap zit er precies tussen in!

Prachtig toch, hoe Jezus ons
deze drie gelijkenissen geeft
om ons een verhaal te geven
waarin we allemaal wel iets
van onszelf mogen herkennen.
Een bekering hoeft niet altijd zo dramatisch te zijn!
Daarom ben ik benieuwd
welke van de drie gelijkenissen
u het meest aanspreekt?
Of misschien toch ook alle drie!

Maar toch heb ik in deze drie gelijkenissen
nog één persoon overgeslagen!
Namelijk, de oudste zoon in de laatste gelijkenis.
Een brave jongen.
Altijd hard werkend voor zijn vader.
Hij heeft nooit de bloemetjes buiten gezet.
Altijd braaf zijn best gedaan.
En toch...
Toch ontbreekt er helaas nog één ding aan deze oudste zoon.
Zijn hart.
Hij heeft alles gedaan uit een heilig plichtsbesef.
Maar zijn hart was er nog niet bij.
En het opvallende nu is,
dat deze laatste gelijkenis eigenlijk geen eind heeft.
We noemen dat: 'een open eind'!
We weten gewoon niet hoe het afloopt met deze oudste zoon.

Misschien is dat ook wel een beeld
van het leven van een ieder van ons.

God heeft geduld met ons
en wacht op ons,
totdat wij alles,
niet alleen maar uit een heilig plichtsbesef doen,
maar echt van harte.
En misschien hebben we wel
ons hele leven daar voor nodig
om op dat punt uit te komen!
Maar God heeft geduld.
Want daar gaat het namelijk wel om!
Alles van harte doen!
Misschien is dat wel de grootste bekering!
Amen.